

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.189 van 13 februari 2015
in de zaak A. 203.575/XIV-35.807**

In zake : Guy ABBEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD DENDERMONDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 februari 2012, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van de burgemeester van Dendermonde, optredende als hogere tuchtoverheid, dd. 14 december 2011 waarbij aan verzoeker de tuchtstraf van terugzetting in weddeschaal is opgelegd [...], dit onder voorbehoud of dergelijke beslissing effectief bestaat dan wel voorhanden is”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.204 van 29 april 2014 wordt het debat in de zaak heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Leen Lippevelde, die *loco* advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een samenvatting van de feiten kan worden verwezen naar het tussenarrest nr. 227.204 van 29 april 2014.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Het eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 38 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet) vanwege de onbevoegdheid van de steller van de handeling. Hij stelt dat de korpschef, als gewone tuchtoverheid, bij het bezorgen van een kopie van het strafrechtelijk dossier aan de hogere tuchtoverheid, melding maakte dat die desgevallend in toepassing van artikel 18 van de tuchtwet een tuchtprocedure kon opstarten. Bij gebreke aan een andersluidende vermelding in het inleidend verslag en navolgende, heeft de hogere tuchtoverheid zich volgens verzoeker voor wat haar bevoegdheid betreft dan ook gebaseerd op haar evocatierecht vervat in artikel 18 van de tuchtwet. Volgens verzoeker zijn de toepassingsvoorwaarden voor een evocatie echter niet vervuld. Er is op het niveau van de gewone tuchtoverheid immers geen tuchtdossier aanhangig; er ligt evenmin een motivering voor conform artikel 18, tweede lid, van de tuchtwet noch een kennisgeving aan de gewone tuchtoverheid in de zin van artikel 38 van de tuchtwet. Verzoeker besluit dat de tuchtoverheid een bevoegdheid uitoefent op een niet-rechtsgeldige grondslag. Hij meent voorts dat de hogere tuchtoverheid zich niet kan beroepen op de volheid van bevoegdheid in toepassing van artikel 38 van de tuchtwet. Heel specifiek merkt hij op dat de hogere tuchtoverheid haar bevoegdheid zelf heeft geënt op het evocatierecht. Aangezien de voorwaarden ter zake niet zijn vervuld, is de onbevoegdheid een feit.

5. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar nog aan toe dat hij de in het middel ontwikkelde argumentatie reeds verwoordde in het verweerschrift voor de tuchtraad en de tuchtoverheid.

Beoordeling

6. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van het eerste middel op grond van de volgende overwegingen.

In het bestreden besluit is nergens melding gemaakt van enig evocatierecht. Van bij het begin steunt de hogere tuchtoverheid haar bevoegdheid op artikel 38 van de tuchtwet, meer bepaald de kennisneming van de feiten via de korpschef. Omtrent de bevoegdheid van de hogere tuchtoverheid op grond van artikel 38 van de tuchtwet, citeert het auditoraat vervolgens *in extenso* de arresten nrs. 204.249 van 25 mei 2010 en 217.411 van 23 januari 2012, waarop het besluit dat er geen redenen voorhanden zijn om in de voorliggende zaak anders te oordelen dan in de voormelde arresten.

7. Verzoeker beperkt zich in de laatste memorie tot de vermelding dat hij de bevindingen van het auditoraatsverslag niet bijtreedt en dat hij volhardt, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middel ongegrond.

B. Tweede middel

8. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij zet uiteen dat het beginsel van de redelijke termijn geenszins impliceert dat de tuchtoverheid te allen tijde verplicht is om “holder de bolder” op eigen gezag over te gaan tot tuchtvervolging, maar integendeel ertoe gehouden is om een volkomen aandacht te hebben voor de feitenvinding. Verzoeker meent dat in het voorliggende beroep de tuchtoverheid overhaast te werk is gegaan, terwijl er geen objectief redelijke argumenten zijn om dergelijke werkwijze te rechtvaardigen, nu er een

strafvervolgning hangende is zonder dat een uitspraak is tussengekomen en waarbij verzoeker de feiten met klem ontkent. Een normaal zorgvuldig handelende tuchtverheid dient in dergelijk geval de uitkomst van de strafrechtelijke procedure af te wachten alvorens de tuchtprocedure in gang te zetten.

Verzoeker is het voorts niet eens met het advies van de tuchtraad dat hij niet aantoont dat het resultaat van de afweging van de tuchtverheid tussen de zekerheid die kan worden getrokken uit de gerechtelijke eindbeslissing en de nood om binnen een redelijke termijn de tuchtprocedure af te handelen onredelijk zou zijn. Hij wijst er op dat de zorgvuldigheidsplicht veronderstelt dat er niet al te snel een tuchtprocedure wordt gevoerd, temeer wanneer de ten laste gelegde feiten op zijn minst zeer betwifelbaar zijn, wanneer verzoeker de feiten met klem betwist, wanneer verzoeker prima functioneert en er geen ruchtbaarheid is omtrent de feiten en wanneer er een strafprocedure loopt waarbij met gezag van gewijsde over het al dan niet bestaan en toerekenbaarheid van de feiten zal worden geoordeeld.

9. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar nog aan toe dat hij de in het middel ontwikkelde argumentatie reeds verwoordde in het verweerschrift voor de tuchtraad en de tuchtverheid. Hij wijst er voorts op dat de discretionaire bevoegdheid van de hogere tuchtverheid op zijn minst begrensd is door de redelijkheid en door het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

10. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van het tweede middel op grond van de volgende overwegingen.

De tucht- en de strafprocedure zijn in principe onafhankelijk van elkaar. Behoudens andersluidend voorschrift kan de tuchtverheid over de tuchtprocedure uitspraak doen zonder de definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. Wel is het zo dat wanneer de strafrechter uiteindelijk vaststelt dat de

strafrechtelijk vervolgde feiten, die ook aan de basis liggen van de tuchtvordering, niet bewezen zijn, ook de inmiddels op grond van deze feiten uitgesproken tuchtstraf daardoor wordt aangetast en door de tuchtoverheid weer dient te worden ingetrokken. Een uitspraak over de tuchtvordering voorafgaand aan een definitieve uitspraak over de strafvordering gebeurt dus niet zonder risico voor de tuchtoverheid, maar deze oordeelt discretionair of zij dat risico kan of moet nemen. De beslissing om de definitieve uitspraak over de strafvordering niet af te wachten houdt dus op zich niet het bewijs in van een onzorgvuldigheid in hoofde van de tuchtoverheid. Daarenboven blijkt dat de correctionele rechtbank te Dendermonde geoordeeld heeft dat verzoeker schuldig is aan de hem (strafrechtelijk) ten laste gelegde feiten. Hiermee is verzoekers (strafrechtelijke dan wel tuchtrechtelijke) schuld weliswaar niet definitief komen vast te staan; het is minstens een aanwijzing dat de tuchtoverheid niet kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig zou hebben gehandeld door te oordelen over voldoende bewijskrachtige gegevens te beschikken om over de tuchtvordering uitspraak te doen.

11. Zoals reeds is uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, beperkt verzoeker zich in de laatste memorie tot de vermelding dat hij de bevindingen van het auditoraatverslag niet bijtreedt en dat hij volhardt, zonder dat hij een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weergeeft.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques